

σκόβιο άπάνω στο Θεοφάνοπουλο με τις «νομές» και τις «κυριότητες», το «άνιμους» και το «κόρπους». Ήτανε κι' ένα άλλο ζήτημα που μουκόβρε την όρεξη: Το στρατιωτικό. Σ' ένα χρόνο και κάτι θά τραβούσα τόν κλήρο μου. Και θάάρεπε να τ' άφισω στη μέση όλα. Ένας φίλος μουέπε:

— Μιά φορά θά πάς που θά πάς στρατιώτης; άντι να περιμένης να τραβήξης τόν κλήρο μου, δέν πάς άπό τώρα να ξεμπερδεύης μία ώρα άρχίτερα;

Ή θητεία ήτανε τότε δύο χρόνια. Και να πηγαινόν να ύπηρετηθόν πριν της ώρας συνηθίζτανε πολύ. Πολλοί, μάλιστα, για να γλιτώνουν άπό τη δύσκολη ζωή του άπλου στρατιώτη και πρό πάντων άπό τις άγχαριές, είχαν άνακαλύψει μία τρόπο πολύ σπουδαία: Όσοι είχαν άπολυτήριο γυμνασίου—δέ χρειαζότανε άλλο προσόν, παρ' αυτό, και λογιστικά—έδιναν ξετάσεις για «Υπολογοιστά» του Ναυτικού: Ήταν ο πρώτος βαθμός του οικονομικού κλάδου στο Ναυτικό, έπαιρνε καλές σχεδόν εκατό δραχμές το μήνα — ήτανε κάτι αυτή την εποχή — ήταν άνώτερος ύπαξιωματικός, άνθυπασπιστής, να ποίμε, στη γλώσσα των βαθμών της ξηράς και μπορούσε να προαχθί, να γίνει λογιστής, δηλαδή άνθυπολοχαγός, άνθυποφροντιστής κ.τ.λ. Μερικοί που τους άρεσε αυτό το στάδιο μένανε όσοι δέν τού γουστάρανε δίνανε τη παραίτησή τους, άμα συμπλήρωναν τη θητεία τους κι' έτσι δέν πήγαιναν στρατιώτες, πενούσανε καλά, είχανε βαθμό, μισθό και λίγο, πολύ λίγο κόπο. Δοκίμασα να περάσω. Έξαμα αίτησι να λάβω μέρος στον πρώτο διαγωνισμό που προκηρύχτηκε. Δώσαμε εις ξετάσεις στο ύπουργείο των Ναυτικών. Ή θέσεις δέν ήτανε παραπάνω άπό έντεκα—άν δε γελιέται ή μήνη ρου. Μαζεύτηκαμε παραπάνω άπό τρακόσοι. Άπό την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι αυτή ή φάμπρικα είχε άνακαλυφθί επίτηδες για τά παιδιά της πλουτοκρατίας, όσα δέ μπορούσανε να ξεαιρεθόν για τόν άπλο ή βήτα λόγο άπό το στρατό. Δούλεψε μιλιεταρί που πήγε χαπτός. Μήχαν τά «τάκια». Εμείς οι πληβείοι, όδρομο: Τότε ο φίλος μου έίπε, για να με παρηγορήσει άπό την άπορρηγή:

— Έννοια σου και κάτι μένει και για σένα: θά καταταχθής στο πυροβολικό.

— Γιατί στο πυροβολικό;

— Γιατί έχει δύο πόρτες: Άν δέν επιτύχης να μπής στη σχολή των ύπαξιωματικών, μπορείς να περάσης ως άξιωματικός στο ύλικό πυροβολικό: Ή ξετάσεις δέν εινε δύσκολες.

Ή διαδικασία ήταν αήτη: Όποιοι είχαν άπολυτήριο γυμνασίου, άν παρουσιάζονταν έθελοντες τους δέχοντανε με το βαθμό του δεκαενά. Στους έξη μήνες γινότανε λοχίες κι' άπό κει δίναν ξετάσεις για τη σχολή των ύπαξιωματικών ή γίνονταν έπιλοχίες και περνόντας στο ύλικό πυροβολικό, μπορούσανε να φθάσουν ως το βαθμό του συνταγματάχη. Έκαμα την αίτησή μου για το τρίτο πυροβολικό σύνταγμα, ότι είχα κλείσει τά είκοσι μου χρόνια. Προτίμησα το τρίτο, γιατί κάποιος άξιωματικός τόν γνωρίζανε τόν πατέρα μου. Σε λίγες μέρες με φρονάζανε, μ' ώρκισανε, μου κόψανε τά μαλλιά μου με την ψυχή, με καταπόντισαν σ' ένα πανταλόνι με δερμάτα ως το γόνατο, ένα άμπέχο για δύο σαν κι' έμένα, που μου ράφανε στα μανίκια κι' άπό μία «σαρδέλλα»—τά δισμοια του δεκαενά—και με κατελλώσανε μ' ένα πηλίκιο που μου κόπηκε ως τ' αήτιά. Ή στολή μου συμπληρώθηκε μ' ένα ζευγάρι άρβύλες με κάτι σπειρούνια βαρεία, με μεγάλες άγκυλωτές ρόδες, που βροντούσαν όταν έννοσα τά πόδια μου να χαιρεθό τους άνώτερους. Ή μεγάλη όμως τραγωδία ήτανε το σπαθί. Τά σπαθιά του πυροβολικού ήτανε μεγάλα, φαρδιά, βαρεία—για πρώτο μπόι άνθρώπους κι' έγώ ήμουν μικρόσομος. Άναστατώσαμε την άποθήκη της δεύτερας πυροβολοχαρίας για να βρούμε σπαθί που να μου πήγαινε: φάγιες και τις άλλες άποθήκες κι' αυτή την άποθήκη του συντάγματος. Στάθηκε αδύνατο. Άναγκάστηκα να ζωστώ ένα σπαθί που άμα έστεκε όρθιο πλάι μου άνέβαινε άπάνω άπό τους γοφούς: κρεμαστό σερνότανε πίσω μου άτελειστο. Και θά δικαιώνε άπόλυτα αυτόν που θά ρωτούσε:

— Ποιός τόν κρέμασε αυτόν στο σπαθί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ή συνέχεια

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΛΥΪΡΟΣ

Κάποτε ένας φλύαρος εξάλιζε επί πολλήν ώρα τόν Άριστοτέλη, διηγούμενος σ' αυτόν διάφορα άλλόκοτα και άνόητα πράμματα, που δέν είχαν κανένα ένδιαφέρον.

Σέ μία στιγμή, εκεί που ο φλύαρος «λιμαρίζει» άγρίως είδε ότι ο Άριστοτέλης δέν τόν έπρόσχε και προσπαθούσε, με τη στήσά του, να τού δείξη, πώς δέν τόν ένδ.αφέρουν τά όσα τού έλεγε.

— Μά, διδάσκαλε τόν ρώτησε τότε, διακόπτοντας τη διήγησή του. Δέν σάς κάνουν λοιπόν καμιά έντόπωσι αυτά που σάς λέω;

— Όχι! τού άπήντησε ο Έλλην φιλόσοφος. Έκείνο που μου κάνει μεγάλη έντόπωσι εινε πώς κάθουμαι και σ' άκούω, ένώ ή φύσις μου έχει δώσει πόδια και μπορώ να φύγω!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τούς άναγνώστας των σειρών περιφήμων όριστοουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας τών περιοδικών μας, εινε τά ύπεροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ”

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άριστοουργήματα μας, πρέπει ν' άποκόπτετε άπό το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 έκ τών δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οί έν ταις έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και 8 δραχμάς εις τά Ύποπρακτορεία τών Έφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία τών.

Έπίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Προσεχώς θά κυκλοφορήσει

“Ο ΕΡΩΣ ΘΕΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

της ΝΤΕΑΛΥ, κτλ. κτλ.

Οί έν τώ Έξωτερικώ άναγνώσται τών περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής τών βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπισημα δια τó Γραφείο μας μία τιαυτή έπίδάρσις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού όπου ύπαρχουν Ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οί άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των άπό τούς κ. κ. ύπεπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Στο Δρόμο.

— Τι γίνεται φίλε μου; Πόσα χρόνια έχω να σε ιδώ!...

— Μήν τά ρωτάς, παντρεύτηκα.

— Μπά! Πότε;

— Εινε τώρα τρία χρόνια...

— Περίεργο... και δέν σοφ φαίνεται καθόλου! Εισαι μία χαρά!...

Μεταξό φίλων

— Ή διάλεξις μου κατά τών προλήψεων θά γίνει ώρισμένης την έρχομένη Κυριακή.

— Μά προχθές μου είχες είπει πώς θά γινότανε σήμερα.

— Ναί, μά δέν είχα σκεφθί πώς σήμερα εινε... 13 του μηνός!...